
mene, tekel...

PINTÉR LAJOS

Ennek a fura játéknak a címe lehetne:
NYÍLT LAPOKKAL, URAIM!

avagy

MI MINDEN ELŐFORDULHAT AZ ÍRÓEMBER FEJÉBEN, ÉS NEMCSAK OTT...

Műfaját tekintve groteszk fantáziajáték ez, utópisztikus tragikomédia, lidérces vígjáték, vagy — amit éppen nem akartok...

Történetünk színhelye egy elnyűtt fotel, továbbá Kongbong szabad librettó sirályi boronaharmat Clown nevű, egymillió lakosú kikötővárosa. A darab szereplői felemelkedési és lebukási sorrendben:

AARON ALFA clowni körzeti rendőrbiztos,

WHISKY WASSERMAN alias LINK PIA rizsbőléki-mérde-tulajdonos,

MR. BERTOLD BETMAN rendőrkapitány,

SIR OSCAR McOMEGA, Clown város rendőrfőparancsnoka,

SIR RICHARD REGULOW legfőbb törvényhozó,

MR. HAROLD HERALD clowni sajtókirály,

MISS JULIA JUSTICIA, az elvetemült igazságszerető,

PRIM. DR. CORR UPTIANUS elmeagyógyász, valamint jómagam, aki a szűkszavú

NARRÁTOR szerepét játszom.

A fura játék szenvedő főhőse mégis maga a szerző, a tépelődő íróember, aki háziköntösben ül a foteljében, és tépelődik. Nem csak úgy tesz, mintha tépelődne; ő valóban tépelődik...

1974. február 28-át írunk. Ez a nap rendhagyó nap. Rendhagyó abban az értelemben, hogy holnap már új hónapra, és elsejére virradunk, nem úgy, ahogyan

egyéb hónapok huszonnyolcadik napja után, vagy pedig szökőévben szokásos.

Máskülönben minden a szokott mederben: az emberek gyűlölködnek és szeretkeznek, loholnak a dolguk után, vagy éppen a lábukat áztatják, és szerzőnk is, mint minden áldott este, üldögél a foteljében és tépelődik... Azután felüti a napi sajtót.

„Ma déli tizenkettőkor kihirdetik tartományunk első alkotmányát...”

„A Duna apad; Bécsnél —6, Budapestnél —10, Gombosnál —7, Újvidéknél —4 cm. A víz hőmérséklete 6,4 fok...”

„Kissingert Abba Eban izraeli külügyminiszter köszöntötte a Tel Aviv-i repülőtéren. Az amerikai külügyminiszter a napokban Kairóba látogat. — Tovább éleződik az energiaválság...”

„A hosszú élet titka a tej meg a méz! — vallja hazánk legidősebb asszonya, a 123. születésnapját ünneplő, Zenica környéki Džemila Imamović...”

„Párizsból jelenti az AFP: Lemondott a francia kormány...”

„A cementgyár házi tekebajnokságán Ivan Gere kőfejtő 897 fát ütött...”

„A belgrádi kerületi bíróságon befejeződött a Drasinover-ügy. A vádlott a bizonyítékok ellenére mindvégig tagadta a gazdasági államtitkok szándékos elárulását...”

„Élete kockáztatásával mentett ki az égő házból két kislányt meg egy aggastyánt Hasim Turudu peći földműves...”

„A becsei piacon tegnap almából volt a legnagyobb felhozatal. A vörös- és fokhagyma ára esett. A burgonya 2—2,50, a savanyú káposzta 5—6, a bab literje 10—13, a kigalamb párja 10—15 dinár...”

„Az UNESCO legújabb kimutatása szerint a világon évente 25 millió ember hal éhen...”

„Kizárták a pártból a Dnevnik napilap igazgatóját és volt főszerkesztőjét...”

„Hármasikrek születtek Brčkón...”

„Botrány Olaszországban — Megvesztegetett miniszterek...”

„A Piros Csizma vendéglő március 7-re álarcosbálat hirdet...”

„Camill Gilles francia író merőben új elmélete John. F. Kennedy meggyilkolásáról...”

„Zágrábban megkezdődött a horvát orvosok VI. kongresszusa; 450 beszámolóban ismertetik a köztársasági orvosok legújabb vívmányait...”

„Elvesztettem 2 éves foxterrier kutyámat. Kérem a nyomravezetőt...”

„A belgrádi szovjet nagykövetségen kitüntettek 30 ju-

goszláv dolgozót a togliatti gépkocsigyár építésében szerzett érdemeikért...”

„Újvidéken a héten 19 pár kötött házasságot...”

„Kárpitozást vállalok, hívásra házhoz jövök...”

Szerzőnk, a tépelődő íróember most elnyűtt fotelje mellé csúsztatja a lapokat, és bekapcsolja a tévét.

HALK ZÚGÁS ÉS KIVEHETETLEN SZÖVEG UTÁN ENNYIT HALL:

„...s nézőink A KÉPZELET VILÁGA — TUDOMÁNYOS FANTASZTIKUS című sorozatunk mai filmjét látták...”

A még mindig tépelődő íróemberünk elraktattintja a tévét, és bekapcsolja a rádiót. Hiszen észbe kapott, hogy ebben a percben — 1974. február 28-a van, 22 óra 30 perc — kezdődik a NAGYVILÁG ÁRNYAS OLDALA című népszerű rádióadás:

„Huszonhárom év múlva, 1997-ben, a Kínával kötött szerződés értelmében, Hongkong megszűnik brit koronagyarmat lenni. Addig azonban minden hongkongi polgár — nemzetiségre való tekintet nélkül — eszközökben nem válogatva igyekszik gyorsan és könnyen vagyont harácsolni. A ‚kapuzárasi‘ pánik légkörében Hongkong a korrupció mocsarává züllött. És ebben éppen a koronagyarmat rendőrsége és előljárósága ‚jár elől‘. Sir Alec Alastair Blair-Kerr bíró arra a kiábrándító megállapításra jutott, hogy a hatóságoknál ‚korrupciópiramis‘ épült ki, s ebben a legalacsonyabb rangú beosztottaktól a csúcstisztviselőig mindenki ‚benne van‘. Pénzért mindenféle engedély és igazolvány kapható. A szegények, akiknek nincs elég pénzük vesztegetési célokra, nem is mernek följelentést tenni a korrupciós tisztviselők ellen. Attól tartanak — és joggal —, hogy olyan bíróhoz kerülnek, aki maga is a ‚korrupciópiramis‘ egyik talpköve...”

Főhősünk, a tépelődő íróember kikapcsolja a rádióját, és bekapcsolja — a képzeletét...

A KELETI RIZSBÓLÉKIMÉRDEBEN (SONGOT RÖGTÖNÖZ)

Aaron vagyok, a bobby-boy,
csupa hobbiból.

Ingyen eszek, ingyen veszek,
drága pénzért rendet teszek.

Ravaszomon a kezem nem remeg,
rühes ebek rettegjete,
ronggyá verlek benneteket...

Itt, a Konghong szabad librett sirályi boronagyarmat clown nevezetű sárfészkeben; éghajlata monszuni, lakossága egymillió, bérlete 1997-ben jár le. Addig is...

WASSERMAN: A rizsbóléja, Sir.

ALFA: Thank you, Mister... Mister...

WASSERMAN: Whisky Wasserman, parancsára.

ALFA: Hm. Whisky Wasserman. Furcsa név a ferde szemeihez, meg pláne ehhez a szakmához.

WASSERMAN: Bevallom, Sir, nem az eredeti. Odaát, a Nagy Falon túl valamikor Link Piának hívtak. De tudja, a közízlésre adni kell.

ALFA: Csakis! A közízlés szent és sérthetetlen. A közízlés olyan, mint jómagam: szent és öröktől vagy.

WASSERMAN: Parancsára, Sir... És eldicsekedhetem, rizsbólékimérésem azóta lendült fel kissé, amióta megvettem ezt a bizalmat keltő nevet.

ALFA: Csak azóta?

WASSERMAN: Ha meg nem sérteném, Sir, ön „új” a körzetben?

ALFA: Hogy új vagyok-e? Relatív kérdés uram. Mert például én Aaron Alfa a közbiztonság éber őreként itt, a Dugárusok terén valóban újonc lennék...

Másrészt viszont, egyszerűen szólva: öröktől vagyok! Ért maga engem?

WASSERMAN: Öröktől? Parancsol még egy rizsbólét?

ALFA: Köszönöm, szolgálathoz vagyok... Maga nevet, ugye. Pedig amit mondtam, az uniformisom teljes tekintélyével mondtam, és úgy kell értelmeznie, ahogy hallotta. Öröktől! A kezdettől. A teremtéstől. Ön vallásos, nemde?

WASSERMAN: Ha ennyire megtisztel, inkább kíváncsi vagyok...

ALFA: Nos, nos...

WASSERMAN: De igazán bizarr kérdés, talán kissé szemtelen is.

ALFA: Csak ki vele! Nyíltság és őszinteség mindenben! Játsszunk nyílt lapokkal! — ez az én valutám.

WASSERMAN: Ha ennyire felbátorított, megkockáztatom a kérdést: ön, a közrend és közbiztonság éber — és, pardon, a nevéből ítélve, héber — őre hol volt akkor, amikor Káin azt a csúnya dolgot elkövette Ábellel?

ALFA: Mr. Wasserman, alias Link Pia. Ön olyan bölcs, mint egy agg kínai. Látja, a kérdésében benne van a válasz is Well! Ez az igazi kifejezés!

WASSERMAN: Megengedi, Sir. Nem értem.

ALFA: Mondjuk ki nyíltan, uram: a bűn természetes állapot. Ma engem előléptettek, ma megengedem magamnak azt a kicsapongást, hogy leálljak itt önnel filozofálni. Szerintem ez az egész kóceráj egy nagy állatkert. Azzal a különbséggel persze, hogy ott a különféle vadakat külön-külön ketrecekbe zárják. De nálunk, uram, és nemcsak itt, dicsőséges boronaharmatunknak ebben a szabad sirályi kikötővárosában, de az egész földgolyóbison egyetlen hatalmas ketrecben él a vérengző húsevő az alattomos növényevővel és a ravasz rovarfalóval. Aki bírja, marja. Akinek a húsevőhöz nem elég élesek a fogai, a hússzerzéshez a karmai, annak

furfang adatott, hogy lopjon, láb adatott, hogy agyonrúgjon és elfusson, esetleg kaméleon lett, hogy elbújhassék.

WASSERMAN: Töltök még egy kis bőlét. Saját költségemre — az előléptetése tiszteletére.

ALFA: De megálljunk csak!

WASSERMAN: Vagy mégse?

ALFA: Töltsön! A szent borona és a dicsőséges harmatkormányzóság egészségére. De megálljunk csak! Ketrec azért itt is van ám, uram! Csakhogy nem rácsokból, hanem szabályokból. Mit vesz ön észre, uram?

WASSERMAN: Az időponthoz képest szokatlanul pang a forgalom.

ALFA: Haha! A maga kis kócerájából nem veszi észre, hogy ennek az egész hordának a legnagyobb erőfeszítése abban merül ki, hogy kordákat állítson?! Kordát a hordának — jó, mi?! Törvények, rendszabályok, tilalomfák — ez jó, vallja be! Nem is állatkert ez, hanem vadon! Dzsungel, uram! Csakhogy lombos fákat helyett lombos tilalomfák. Ön megütözik?

WASSERMAN: Parancsol?

ALFA: Mert itt nem lehet meg nem ütközni, uram, ebben a rengetegben. Tilalomfák őserdeje ölés ellen, lopás ellen, csalás ellen, hamisítás ellen, összeesküvés ellen — testi, lelki és erkölcsi vétéségek ellen. Dzsungel ez uram, én mondom, és a vadon áthatolhatatlan hínárja fejében is itt a rendszabályok indaszövevénye. A boronarendtől a közös véce házirendjéig. S ebben a kócerájában, uram, minden vadat ellenőriz. AAron Alfa közrendőrt, szóval engem, aki magát ellenőrzöm, odafönt Gary Gamma vadőrmeister ellenőriz, aki maga Bertold Betman kapitány ellenőrzése alatt áll, aki viszont, satöbbi, satöbbi... És az egész brancs fölött ott trónol önnek Sir Oscar McOmega, a vad szuperfőnök.

WASSERMAN: Ha szabad megkockáztatnom: tehát a kör bezárult?...

ALFA: Dehogyan, uram! A geometria önnek gyenge oldala lehet a padogában, vagy minek nevezik a college-üket.

WASSERMANN: Szabadjon úgy értelmeznem, hogy a szuperfőnök fölött is...?

ALFA: Szabadjon úgy értelmeznie, hogy itt nem körről van szó, hanem kúpról. Feje tetejére állított piramisról.

WASSERMAN: Ha már ennyire összeemelegedtünk: természetesen a piramis legtetején önök állnak...

ALFA: Ami az én falkámat illeti, nos, én sem vonom ki magamat. Korántsem vonom ki! Kifejtettem már, hogy a bűnösség természetes állapot, és ha már így van, márpedig így van, ha egyszer AAron Alfa, a közrend és közbiztonság éber őre állítja — akkor mindenki bűnös. Éppen csak ki kell szagolni, hogy miben. Vagy rábírní, hogy vallja be. Ön például miben bűnös? Nos? Hm... Töpreng, mi? Töri a fejét, hogy bevallja-e? Vagy hogy melyiket vallja be, a sok közül? Vagy hogy milyen sorrendben vallja be őket? Nos?

WASSERMAN: Biztos úr, őszinte leszek: azon töprengek, vajon megta-
karíthatnák-e magamnak tíz papírt?

ALFA: Papírt, papírt — beszéljünk nyíltan!

WASSERMAN: Papírt... szóval díjat... szóval jutalékot... szóval...

ALFA: Szó, szó, szó! Nyílt lapokkal, uram!

WASSERMAN: Szóval egyheti sápot.

ALFA: Aha. Maradjunk mégis a papírnál. Szóval, az elődöm heti tíz papirosra taksálta a diszkrécióját, és ön most azon töri a kobakját, vajon rögtön leszurkolja-e nekem is a járandóságomat, vagy várjon egy keveset... Mert netán megeshet, hogy egy hét is beteljen, mire a rizsében megtalálom a zabot — addig meg minek költsékezzem, nem igaz?!

WASSERMAN: Bevallom, Sir, így áll a dolog.

ALFA: Mr. Wasserman! Ez hatósági közeggel szembeni megvesztegetési kísérlet!

WASSERMAN: Ó, biztos úr, ön túl drasztikusan fogalmaz. Mi erre sokkal disztingváltabb kifejezéseket alkalmazunk. Baráti szíveség, kölcsönös tolerancia, gavalléria a rizsbólékimérésem részéről...

ALFA: Mr. Link Pia alias Whisky Wasserman — szóval mi nyomja a lelkét?

WASSERMAN: Rizsbólékimérés — hát ki lehet abból jönni? Istenem, hébe-hóba a gésák is felszolgálnak...

ALFA: Kínai bőlét vagy japáni bőlét?

WASSERMAN: Hihi! Remek humora van, biztos úr! Egyre jobban tetszik ön nekem.

ALFA: Link Pia, alias Whisky Wasserman, én önt feljelentem hatóság ellen elkövetett megvesztegetési kísérletért, továbbá kerítésért!

WASSERMAN: (SZARKASZTIKUS LESZ) Azt ön nem fogja megtenni.

ALFA: (MEGVETŐN) Persze, ön fog ebben megakadályozni...

WASSERMAN: A kompanyonjaim. Találkozott már ön dromedár kínai késdobálókkal?

ALFA: Wasserman! Ön minden eddigi vétke tetejébe még erőszakkal is fenyegetődzik!

WASSERMAN: Ugyan, ugyan, biztos úr. Erőszak, az egy utolsó dolog. Az nálunk tényleg a legutolsó, amihez csak sajtó szívvel folyamodunk.

ALFA: Lyukadjon már ki végre valahová!

WASSERMAN: Gondolkodjék csak, biztos úr: a kis Suzy Song odafönt elkiáltja magát: „Segítség!!...” Maga, a közbiztonság éber és lelkiismeretes őre hanyatthomlok fölrohan. A kicsikét a padlón fetrengve találja. Nincs eszméleténél, de nem is ájult. Csak éppen hápog. Azt hápogja: „Fulladok... Megfulladok... A fűzőm! A fűzőöm!...” Maga, Sir Alfa a kicsi fölé térdel, oldani kezdi a fűzőjét, erre beront két dromedárom, mire a kicsike hirtelen azt kezdi sipítózni: „Segítség! Erőszakolnak! Segítség!...” Egyenruha, és nemi erőszak, magát az anyakirálynő is kiátkozna... Nos, biztos úr?

ALFA: Mr. Wasserman, ön pályát tévesztett. Ilyen fantáziával elme-hetne James Bond-filmszenáristának... Tizenkét papírt mondott?

WASSERMAN: Drága biztos úr, a rizsbólé gyalázatosan megy. Kerek

szám, persze kínai mércével... És az elődje is határozottan ragaszkodott a kerekded dolgokhoz...

ALFA: (KEDÉLYESEN) Mr. Wasserman, alias Bóléman. Küldjön egy bólét is... A Suzyval!...

BETMAN RENDŐRKAPITÁNY IRODÁJÁBAN

BETMAN: Yes, Aaron Alfa közlegény! Ez a kilencszázharminchét per hatvankilences számú áthelyezési rendelkezésem!

ALFA: Ne tegye, kapitány úr, az égre kérem, ne tegye ezt velem.

BETMAN: Alfa közlegény! Egy clowni körzeti rendőrbiztos nem jár templomba, nem hivatkozik az egekre, és főleg nem imádkozik!

ALFA: De az alkotmány, esedezem, a szent sirályi alkotmány...

BETMAN: Alfa közlegény! Egy clowni körzeti rendőrbiztos nem is esedezik!... Alkotmány — birkanyájnak tákolmány. „LA CONSTITUTION C'EST MOI!” — ahogyan Tizenegyedik Luis barátom mondta volna, ha a helyemben ül, és ha van annyi esze, mint Bertold Betman rendőrkapitánynak, aki pillanatnyilag vagyok. Tud franciául?

ALFA: Parancsára, ki nem állom őket.

BETMAN: Helyes. Itt, a Távols-Keleten ez helyes.

Nyelvünkön szólva: Az alkotmány én vagyok! Legalábbis önmek.

ALFA: De könyörgöm, a szolgálati szabályzatban erről egy betű...

BETMAN: Egy betű meg egy betű, az két betű. És aki nekem könyörg, az nekem egy tetű! Maga nekem ne imádkozzék, ne fohász-kodjék, ne könyörögjön és ne essen térdre, főleg amióta a klérusunk a pizkos számára merte venni szent hivatásunk feddhetőségének kérdését, mignem... Mignem, Alfa közlegény?

ALFA: Parancsára, mignem be nem tömtük a szájukat.

BETMAN: A pofájukat, Alfa közlegény! Egyszóval ért engem.

ALFA: Jelentem alásan, tökéletesen értem. Egy körzeti rendőrbiztos ne esedezzen a főnökének, hanem intézzen hozzá szabályosan megszerkeztett, három példányban gépelt, felülbélyegzett, iktatott és aláírt folyamodványt. (HIVATALOS HANGON)

Clown librett sirályi harmati boronaváros rendőrparancsnoksága, Bertold Betman rendőrkapitány úr kezeihez. Alulírott Aaron Alfa körzeti biztos kérelmezi megmaradását jelenlegi posztján, a...

BETMAN: Alfa közlegény. Beszéljen hozzám, mint fiú az atyjához. Beszéljen, mintha a törvénytelen gyermekem volna. Miért ragaszkodik körömszakadtáig ahhoz a poshadt Dugárusok teréhez?

ALFA: Kapitány úr! Jóatyám! Nekem ott lakosztályom van!

BETMAN: Ejha!

ALFA: Minek folytán éjjel-nappal, szolgálatban és azonkívül is egyaránt szemmel tarthatom a rám bízott körzetet, fokozott buzgalommal ellátva szent hivatásomat.

BETMAN: Lakosztály! Két hónappal ezelőtt még ágyrajáróként láttam önt a hivatali laktanyánkon.

ALFA: Mindent a szent szolgálatért, a borona és a librett orrszarvú dicsőségére, kapitány úr!

BETMAN: Nyílt lapokkal, Alfa közlegény!

ALFA: Töredelmes leszek. Hőn szeretett törvénytelen jóatyám és imá-
dott főnököm: engem érzelmi szálak fűznek a Dugárusok teréhez.

BETMAN: Édes fiam, akinek érzelmei vannak, ministránsnak menjen,
ne körzeti biztosnak.

ALFA: Kapitány úr kegyeskedett felkérni, szóljak vele, mint mostoha-
gyermek a törvénytelen atyjával...

BETMAN: Ez már egyenesebb beszéd. Na és mennyi?

ALFA: Kettő is, jóatyám. Az egyik kínai, Suzy Song a neve és ferde a
szeme, a másik mulatt és kicsit ferde a hajlama...

BETMAN: De azért remekül mulat!... Hagyjuk a ferde beszédet, köz-
legény. Azok a maga érzelmi szálai heti hány darabban nyilván-
nulnak meg?

ALFA: Kapitány úr, meghajtom fejem! Maga a vesémbé lát!

BETMAN: Kissé lejjebb, fiacskám: a veséje alá... Oda, a farzsebe tá-
jékára. Szóval?

ALFA: Heti tíz papiros a kínaitól.

BETMAN: És a szumátrai? És az örmény?

ALFA: Skót az, mind a kettő, akár a nagyfőnökünk, bocsánat. Csak-
hogy vele ellentétben iszonyúan vallásosak. Heti hat darab.

BETMAN: Velem akarja elhítenni, hogy csupán heti hat darabot szed
be attól a két elvetemült hasishamisítótól?

ALFA: Fájdalom, mindössze heti hatot. Amilyen áhítatosak, vasárnap
be nem mocskolnák a kezüket a piszkos pénzzel.

BETMAN: Vallási fanatizmus, áhítat, hétszentség! Kinyílik a buksza
a zsebemben! Ölmet érdemelne mind a kettő!

ALFA: Az bizony egy időre kihúzná őket a csávából. Mert utánajártam.
Valóban annyira gyatrán megy nekik, hogy attól félek, hivatást
változtatnak.

BETMAN: Summa summarum: a maga sápjá heti huszonkét papiros.
Tudja, mit érdemel maga, Aaron Alfa közlegény?!

ALFA: Drága Chiefem, ha feljelent és kirúgat és lecsukat és felköttem,
az engem nagyon megviselne. Atyai szívére apellálok: nekem itt
alul prosztatasajgásaim vannak, otthon meg aggódó szeretőim...

BETMAN: Tudja, mit érdemel maga, Alfa közlegény? Megérdemelné,
hogy lecsípjem magától mind a heti huszonkettőt! És nemcsak
erre a hétre, és nemcsak két hónapra visszamenőleg, hanem
örökkéltig, azaz a 997. esztendeig, ha ugyan a dicsőséges borona
meg nem hosszabbítja harmaturalmunkat... Amit már csak
azért is hőn óhajtok, hogy reszketeg aggastyán korában is elszed-
hessem magától az összes sápjait!

ALFA: Kapitány úr, ez nem lenne tisztességes, sem ember, sem isten
előtt.

BETMAN: Megmondtam, fiam: klérust és mennyeket előttem ne emle-
gessen. Az egész egyházi szakramentumból én mindössze két dol-
got ismerek el: az egyik a fegyház, a másik a persely... A per-
sely, ért engem?

ALFA: Kapitány úr, ön atyám helyett az atyám! Ön a törvénytelen jó-
atyám!

BETMAN: Honnan ez a lelkesedés, közlegény?

ALFA: Hiszen úgy értettem, a perselybe ki-ki annyit tesz, amennyit
az érzülete diktál...

BETMAN: Oké! Mától kezdve önnek az érzülete a heti huszonkettőből heti tizenkettőt diktál a perselyembe. Ez csak becsületes eljárás, nem gondolja?

ALFA: Esetleg ha fifti-fifti...?

BETMAN: Kerek tucat! Végeztem! Alfa közlegény, hátra arc! Szolgálatára már várja önt a Dugárusok terén!...

SIR McOMEGA RENDŐRPARANCSNOK REZIDENCIÁJÁBAN

McOMEGA: Hány legényünk is áll az ön irányítása alatt, Mr. Betman?

BETMAN: Parancsára, Sir: tizenkét kerület, huszonnégy körzet, negyvennyolc poszt, szorozva három váltással — összesen száznegyvennégy fő... Pardon, plusz tizenkét őrsparancsnok, huszonnégy rajparancsnok...

McOMEGA: Summa summarum, global globalum — kettőszáz darab fickó. Egy-két fő le vagy föl, mit számít? Igaz, kapitány?

BETMAN: Parancsára, Sir, egy-két fő, sőt nyolc-tíz fő le vagy föl, igazán nem számít.

McOMEGA: Ez derék.

BETMAN: Parancsára, Sir, valóban: derék, válogatott fickó mindahány.

McOMEGA: Ez derék. Ez dicséretes. Ez kimagasló. Ön egy valóságos hadvezér, kapitány.

BETMAN: Ó, ha kegyedre gondolok, Sir...

McOMEGA: Mr. Betman, ön ne gondoljon a kegyemre, és egyáltalán ne gondoljon énrám!

BETMAN: Igenis, Sir, én nem gondolok kegyedre és a kegyére...

McOMEGA: Mert én vagyok az, aki gondol önre.

BETMAN: Ó, ez kitüntetés!

McOMEGA: Kitüntetés! (MEGVETŐEN NEVET) Sokkal becsvágyóbbnak képzeltem önt, kapitány.

BETMAN: Parancsára, Sir, máris sokkal becsvágyóbb vagyok.

McOMEGA: Arra gondoltam, kapitány... ejnye, mire is gondoltam... napjában annyi sok hülyeségre gondol az ember... Yes, önre gondoltam, kedves kapitány!

Ön mégis gondolhat a kegyeimre. Ön hosszú és gyümölcsöző esztendőkön át bámulatos ügyességgel elvezényelte kétszáz főnyi hadseregét. Én megbizonyosodtam felőle, hogy az ön képességei sokkal rangosabb pozícióra predesztinálják önt.

BETMAN: (ELRAGADTATVA) Ó!

McOMEGA: Arra gondoltam, végtére is nem bajlódhat ön harmat-uralmunk végezetéig ostoba rajparancsnokok, őrsparancsnokok körzeti fickók ide-oda taszításával...

BETMAN: (LETÖRTEN) Ó!...

McOMEGA: Egészen konkrétan: arra gondoltam, kapitány, megteszem önt szigorúan bizalmas bűnügyi irattárunk főparancsnokává, nyolcszázézer dossziéval a vezényelte alatt, és ezredesi sujtással a vállán!

BETMAN: (MÉG LETÖRTEBEN) Ó!...

McOMEGA: Mr. Betman, ön nem is lelkesedik? Az ezredesi sujtás, ahelyett, hogy felvillanyozná, mintha lesújtotta volna önt...

BETMAN: Sir, kegyed túbecsüli szerénységemet. Én a librett borona gyarló harmati katonája vagyok csupán... Véletlenül kapitányi rangban... Vagy talán nem is véletlenül... Mindenesetre, összes becsvágyam és képességem tetejének és végállomásának... igen, igen, a legadekvátább posztnak érzem jelenlegi beosztásomat, őfelsége és a borona alázatos szolgálatában... Azonkívül...

McOMEGA: A becsvágyai és képességei meghatározását bizza rám! Azonkívül?

BETMAN: Szinte röstellem megvallani. Érzelmi okok, Sir... Az embereim... Annyira egybefonódtam az embereimmel... Szinte a saját egyszülött gyermekeimnek érzem őket... Nem tudnék megválni tőlük... A szívem szakadna bele. Hiszen tudja... kegyed, aki mindenek tudója és mindenek látója, kegyed ismeri határtalan gyermekimádatomat... És ó, kegyetlen végzet, még törvénytelen gyermekeim is csak alig vannak!...

McOMEGA: Átlátom a lelkiállapotát, Mr. Betman. Nincs annál gyalázatosabb elvetemültség, mint ha a hálátlan törvénytelen gyermekek máról holnapra megszűnnek folyósítani az apanázst vérző szívé, megtört, törvénytelen édesatyjuknak...

BETMAN: Mire gondol, Sir?

McOMEGA: Amire ön, Mr.

BETMAN: Hogyan?... Kegyed... kegyed tud róla?

McOMEGA: Mit képzél, kapitány? Sir Oscar McOmega betölthetné Clown egymilliós szabad librett harmatváros rendőrfőparancsnoki tisztét, ha még a saját negyvennyolc kapitányának kiseded panamáiról, korrupció osztlékairól sem lenne tudomásom? Nos, kapitány?

BETMAN: Eláll a szavam! Nem megy a fejembe...

McOMEGA: Ezek önök! A dolgok, a legtisztább dolgok, azok nem mennek a fejükbe! De a sápok, a legpiszkosabb sápok, azok belemennek. A zsebükbe!... A fejében most is csak az motoszkál: ugyan melyik disznó köpte be magát...

BETMAN: Sir! Kegyed gondolatolvasó!

McOMEGA: Ne pazarolja fölöslegesen a gondolkodóképességét. Ezer módomból volt rá, hogy belepillantsak a lapjaiba. Csupán az ezeregyedik volt, hogy kihallgattam a cinkosaival folytatott tárgyalásait.

BETMAN: Kegyed tehát — kegyed hallgatódzott?

McOMEGA: Hallgatóztam, kapitány. Mit szól?

BETMAN: Ha nem lenne a főparancsnokom... Sir...

McOMEGA: Nos, Betman kolléga, személyes engedéllyel életemben először mondjon ki valami olyant, amit valóban gondol is.

BETMAN: Parancsára, Sir, kegyedet én gentlemennek ismerem.

McOMEGA: És?

BETMAN: Meg vagyok döbbenve. Sir, egy gentleman nem hallgatódik!...

McOMEGA: Ez minden?

BETMAN: Dehogyan, Sir. Ezenkívül, jelen beszélgetésünket saját kérelmemre történt kihallgatásnak tekintve, önszántamból töredelmes vallomást teszek: Sir, én évek óta rendszeresen tetemes megvesztegetési részesedéseket vágok zsebre... (KENETTELJE-

SEN) Merem remélni, Sir, a borona dicsőségéért vívott harcban szerzett érdemeim mellett méltányolni fogja önkéntes őszinteséget, valamint azt a tényt, hogy önnél ezennel feljelentem magam. Sir, cselekedjen velem legjobb belátása szerint. Sir, az alattvalója vagyok!

McOMEGA: Maga az én emberem, Betman!

BETMAN: Yes, Sir.

McOMEGA: Nem érti?! Betman, maga az én emberem! Gondol ön néha arra, hogy a Kongbong librett boronaharmat meg az ember csak egyszer él?

BETMAN: Gyakran, Sir.

McOMEGA: Gondol ön ítéletnapunkra, a vészes 997-re?

BETMAN: Rengeteget, Sir.

McOMEGA: Járt ön vasárnapi iskolába?

BETMAN: Még Yorkshire-ban, Sir.

McOMEGA: Akkor még emlékezhetnék az aranymondásra: „Bőségben gondolj az elkövetkező inségekkel...” Sőt van egy jobb is: „Napjában gyűjtögesd, miként méhecske, a jótéteményeidet, mert az az ítéletnapot követő üdvösséged záloga...” — Jéggel vagy tisztán?

BETMAN: Parancsol, Sir?

McOMEGA: Anyaföldem drága nedűje. Eredeti Scoch! Az itteni mind csupa hamisított lőre. De ez!... Egészségére, jó kapitányom, Bertold Betman.

BETMAN: E...egészségére, kegyelmes főparancsnokom, Sir Oscar McOmega.

McOMEGA: Nos?

BETMAN: Pokoli, Sir.

McOMEGA: Meghiszem... De nem gondolja, hogy ez eddig gyalázatosan kevés?

BETMAN: Köszönöm, Sir, de ha megengedi, egy kicsit absztinálnék.

McOMEGA: Pedig ráférne még egy korty! Megmozgatná az agysejtjeit... Az üzletről beszélek, Mr. Betman, ez a néhány csip-csup vállalkozás — ez az, amit keveslek! Nálunk Skóciában úgy mondják: Ha nem fejed a tehened, elapad a teje. Ért engem, Betman?

BETMAN: Azt hiszem, Sir.

McOMEGA: Pompás! És mit hisz még?

BETMAN: Fájdalom, azt hiszem, a fejest már lehetetlen fokozni, és újabb teheneket sem lehet már felhajtani.

McOMEGA: Apropó, tehen! Mostanában gyakran láttam önt Sir Regulow városi törvényhozó „bájos” leánykájával... Na, miért pirult el? Nem kell az ilyesmit szégyellni. Háltam én már rondább perszónákkal is!...

BETMAN: Yes, Sir, Miss Regulow-val valóban jártam néhány lebujban...

McOMEGA: Nos, Betman, Miss Regulow-val ezentúl nem lebujokban, hanem jegyben fog járni. Karonfogva a disznó Regulow városi törvényhozó „bájos” leányával! Kar a karban! Kéz a kézben! Kézfogó! Kéz kezét fog! Kéz kezét mos! — Most vagy soha!...

UGYANOTT; FELTŰNIK SIR REGULOW

REGULOW: S a jogos részsédeimeim kívül milyen szerepet osztanának még rám, Sir McOmega?

McOMEGA: Arra gondoltunk, Sir Regulow, hogy ha zsebre vágnánk esetleges skrupulusainkat, zsebre vághatnánk az összes korporációkat.

REGULOW: Miféle skrupulusokra céloz, Sir McOmega?

McOMEGA: Betman, magyarázza csak el.

BETMAN: Yes, Sir. Szóval, drága apósom, az ön pozíciója... a hivatástudat... a törvényhozás erkölcsi terhei... a lelkiismeret...

REGULOW: Drága Betman! Maga még akkor sem dadogott így, amikor a lányom kezét kérte.

BETMAN: De kegyed akkor is nagyon jól megértett engem.

REGULOW: Majd megmondom, mit akarnak mondani. Azt akarják mondani, hogy a törvényhozás erkölcsi tisztaságot követelő, magasztos és felkent aktus.

BETMAN: Ez az!

McOMEGA: Fájdalom...

REGULOW: Uraim, biztosítom önöket, a felkentség magasztosságán soha nem esett és nem is eshet csorba!

McOMEGA: akkor hát tárgytalan...

BETMAN: Sir Regulow, ne játsszuk meg magunkat. Játsszunk valami jobbat. Ismeri ön a TEGYÜK FEL, HA... kezdetű játékot?

McOMEGA: Valami rémlik, Sir.

REGULOW: Akkor hát kezdjük! Tegyük fel, ön a törvény éber őre a puritán Glasgow-ban. Nyakon csíp egy makró férjet, amint éppen felebarátja ágyába tuszkolja a saját feleségét. Nos, a látvány kiélvezése után, mit cselekszik?

BETMAN: BT., 947. szakasz, 8. cikkely, 1. bekezdés: a kerítés legsúlyosabb aktusa, 18 hónaptól...

McOMEGA: (KÖZBESZÓL) Betman, most én játszom! Nos, a gazfickó férjet... de igazából tetszik gondolni, Sir Regulow?

REGULOW: Természetesen.

McOMEGA: A gazfickót küldeném a jég alá!

REGULOW: A válasz helyes! Fellelkesít az ön mélységes igazságérzete. De folytassuk. Jégről lévén szó, tegyük fel, ön a törvény éber eszkimó őre a jeges Alaszkán. Egy jégkunyhóban rajtaütésszerűen konstatálja az imént vázolt gyalázatos bűntényt.

McOMEGA: Sir, nem ugratott be! Az eszkimóknál ez nem bűntény, hanem az írott törvéynél is törvényesebb, kötelező és fennkölt gesztus.

REGULOW: Tehát, uraim, ahány ház, annyi szokásjog. És nem az embert szabják a meglevő ruhához, hanem a ruhát a meglevő emberhez. S miután mi nem Glasgow-ban és nem Alaszkán élünk, hanem hõn szeretett Clownunkban...

McOMEGA: Bravo! Boldog vagyok, Sir Regulow! Isten tartsa õnt Clown város legfõbb törvényhozói székében 97-ig, sõt azontúl is!

REGULOW: Akkor ne vesztegessük a drága idõt, mivel az idõ rövid, a pénz hosszú!

BETMAN: Éljen! Jelszavunk legyen tisztelt apósom mélyértelmű bölcsessége: Az idő rövid — a pénz hosszú!

REGULOW: Akkor hát mindenekelőtt csináljunk egy röpke kassza-skontót.

McOMEGA: A számból vette ki, Sir Regulow. Betman!

BETMAN: Yes, Sir. Ez idáig kezünkben van a különféle címek, rangok, hivatalok, igazolványok, útlevelek, érkezési, távozási és tartózkodási engedélyek, valamint a büntetlen előéletet, bigámiátlan-ságot és megismételt nemi érintetlenséget bizonyító okmányok kiadása...

REGULOW: Csupán?

McOMEGA: Előétel gyanánt, Sir. Folytassa, Betman.

BETMAN: A szemhunyasági, azaz diszkréciós ágazatban a kézműipar, a lábműipar, a házműipar, a lázműipar, az ösztönipar, továbbá a régészeti tárgyak gyárosainak szövetsége, a keramit- és csempezströszt, az ámitó- és kábító-korporáció, a vázmónapörkölt-kifőzdék dacsövetsége...

REGULOW: Kevés.

BETMAN: Pardon, Sir...

REGULOW: Ne Sir-özzön folyvást! A vejem engem ne Sir-özzön!

BETMAN: Yes, Sir, elfelejtettem említeni a Kongbongi Náthálázim-portot.

REGULOW: Kevés, kevés.

McOMEGA: Kezet a szívre, Sir Regulow, szerény megítélésem szerint a szemhunyas profitlehetőségeit elég becsületesen kiaknáztuk...

BETMAN: Mondhatnánk: szinte a tökélyig felfejlesztettük.

McOMEGA: A további fejlődés kulcsát ön tartja kézben, Sir Regulow.

REGULOW: Vannak elképzelései, Sir?

McOMEGA: Ó, hogyne. A fejlődés következő lépcsőfoka az emberi természet azon alapvonására épül, amely már a mesebeli Ádámot is ellenállhatatlanul a bűnre csábította.

BETMAN: Márminthogy az emberek direkt imádják megszegni a tilalmakat!

REGULOW: Betman, tudhatná jól, hogy nekem semmit nem kell kétszer mondani!

BETMAN: (MAGA ELÉ) Ó, hogyne, a lányát is első szóra...

REGULOW: Folytassa, Sir McOmega.

McOMEGA: A patent roppant egyszerű: olyan újabb tilalmakat kell hozni, amelyek megszegése fölött jó pénzért szemet lehet hunyni.

REGULOW: Bravo! Sir McOmega! Önben egy törvényhozó veszett el!

K Ö Z J Á T É K

A SZERZŐ: Ne! Ne!... Állj!... Elég!...

Semmi, semmi! A tépelődő, és immár saját lidércálma fölött kétségbeesett szerzőnk tiltakozása volt ez. De nem... a gépezet elindult, a menetet megállítani többé nem lehet!...
Bocsánat.

A KORÁBBI SZÍNHELY

BETMAN: Uraim, bejelentem Mr. Harold Heraldot!

McOMEGA: Á, a sajtókirály.

REGULOW: Welcome, Mr. Herald.

HERALD: Uraim, fogadják legőszintébb elismerésemet kiváló ösztönükért és éleslátásukért, amely azt sugallta önöknek, hogy ebben a szent vállalkozásban személyem bekapcsolásával ne vonakodjanak késlekedni. Uraim, álszerénység nélkül állíthatom, hogy a közvélemény formálásában szakkörökben kozmikus expertnek számítok. Mondok önöknek egy intim dolgot. Ötéves kisfiamnak, a drága Bobbynak, eszem a szívit, tehát egy taknyos kölöknek csak kinkeservel tudok beadni egy kiskanál csukamájolajat. Ámde száz- és százezer felnőttnek játszva beadok annál sokkal undítóbb dolgokat! Más intimtást mondok önöknek. Saját egyetlen feleségemet tizenhárom év alatt képtelen voltam átformálni olyanra, amilyennek szeretném, ugyanakkor azonban a közvéleményt tizenhárom cikkemmel úgy formálom át, ahogyan éppen kedvem szottyan!

BETMAN: (MAGA ELÉ) És ahogyan a pénz pottyán.

REGULOW: A tárgyra, Mr. Herald, a tárgyra!

HERALD: Uraim, ettek már önök szenzációs, meleg kefelevonatot? Íme a holnapi vezércikkem: (PÁTOSSZAL OLVAS) „AKI NEM ENGED BENNÜNKET A VESZTÜNKBE ROHANNI” — Ez a cím, azaz kegyed, Sir Regulow.

BETMAN: (TAPSOL) Milyen jól eltalálta!

REGULOW: Köszönöm, Mr. Herald.

HERALD: Bevezető rész, zsíros garmonddal: „Nehezen találunk méltó dicsérő szavakat bölcs törvényhozásunk ama fennkölt gondoskodására, amellyel büszke városunk kicsijének-nagyjának jóléte, egészsége, boldogulása felett őrködik. A vesztünkbe rohanást említjük címünkben, és nem véletlenül. Állj csak meg egy pillanatra, rohanó embertársam, aki loholsz, lótsz-futsz, robotolsz rohanó világunkban, és tedd a kezed a szívedre: jut neked időd a napodban, hely a gondolatodban saját személyeddel törődni? Ugye megdöbbsz? Ugye igazat adsz! Nem, nem jut időd, nem jut helyed. S miért nem aggaszt ez téged mégsem túlságosan? Igen, azért! Azért, mert tudod, hogy van, aki helyetted, rólad gondoskodik. S ez a nagybetűs Valaki nem más, mint bölcs törvényhozásunk, élén nagyra becsült és hőn körülrajongott Sir Richard Regulow-ukkal...” — Nos, uraim? Ez a lendület, ez a megfogó, sodró, áradat!... Parancsol, Sir Regulow?

REGULOW: Gondolja, hogy az emberek a maga által is idézett nagy rohanásban ezt el is fogják olvasni?

HERALD: A fejem teszem rá, már megbocsásson. Nem, ezt nem olvasni, ezt falni fogják! Ezzel egy kőszívű bengál matrózt is meg lehet ríkatni. S ami egy ilyen bevezető után következik, azt már úgy veszik be, mint a kinyilatkoztatást.

McOMEGA: Ami utána következik. Azt várjuk, Mr. Herald!

HERALD: Nos, uraim: „Futó és felületes pillantásra, minden elmélyülés nélkül sokak szemében talán furcsának tűnik, s mondjuk

ki őszintén: némelyeknél netán ellenszenvet válthat ki bölcs törvényhozásunk legújabb rendelete, a közkedvelt viszkettetőpor gyártásának, árusításának és használatának rigorózus betiltása. Mert valljuk be, nemzeti hagyomány ez nálunk, és már zsenge ifjú korunktól különös élvezetet nyújtott és nyújt nekünk a viszkettetőpor becsempészése barátunk nadrágjába, haragosunk alsójába, tanárunk székébe, hűtlen szeretőnk intim ruhadarabjába, sőt — a magunkéba is. De valljuk be azt is: eme szórakozásunk űzése közepette pusztán az ösztön vezérelt bennünket, míg ugyanakkor bölcs törvényhozóinkat a tilalom meghozatalára a higgadt elme, valamint a legújabb kutatások azon eredménye készítette, mely szerint az eddig ártalmatlannak vélt viszkettetőpor férfiaknál komoly potenciazavarokat, nőknél súlyos cikluseltolódásokat, gyermekeknél agyhártyalebény-rezgéseket idézhet elő. Hadd zárjuk hát cikkünket e paradoxálisnak tűnő, ámde annál valószínűbb axiómával: Ha nekünk viszket is, a törvényhozó vakarja helyettünk!” — Pont. Nem is. Felkiáltóiel.

(A TÁRSASÁG TAPSOL)

Köszönöm, köszönöm uraim.

REGULOW: Sir Omega?

McOMEGA: Szerintem...

REGULOW: Szerintem is. Mr. Herald érti a dolgát. Bár az a hosszú bevezető...

HERALD: Sir Regulow! Az egész hantában a bevezető a pláne! Azzal tesszük a közvéleményt, a fogyasztói társadalmat feltétel nélküli befogadóivá az elkövetkező legfurcsább tilalmi rendelkezéseknek is!

McOMEGA: Ebben van valami.

BETMAN: Ha szabad egy aggályomat kifejezni... Az a fenyegetés... impotencia... cikluszavar... Arra gondolok, nem az ellenkező hatást váltja-e ki?

HERALD: Nevetnem kell! Ki mondta, hogy a viszkettetőpornak valóban lenne ilyen hatása?

BETMAN: Nem értjük egymást! Nem zárdában nevelkedtem én, Mr. Harold. De arra gondolok, hogy a fenyegetés óhajunkkal ellentétben éppen elriasztja a jó népet a viszkettetőportól.

HERALD: Ellenkezőleg, barátom, ellenkezőleg. Persze, a rendőri emberismeret — már bocsánatot kérek — arra szorítkozik, hogy mely testrészekre mérhetőek iszonyú ütések halálos kimenetel veszélye nélkül.

McOMEGA: De Mr. Herald!...

HERALD: Ismételten bocsánatot kérek, és kifejezem legbensőbb elismerésemet a rendőri emberismeretnek. Bennünket azonban pillanatnyilag a tömeglélektan érdekel, márpedig annak avatott értőjeként egyértelműen elháríthatom Mr. Betman aggodalmát: nem, a sorolt és koholt fenyegetések nemhogy elriasztják, de egyenesen felajzzák a tömegeket a viszkettetőpor hallatlan méretű használatára.

REGULOW: Mire alapozza ezt, Mr. Herald?

HERALD: Vegyünk egy átlagfeleséget, uraim. Egy átlagfeleségnek átlag egy férje és két szeretője van, akiket ezentúl megkímél

majd a viszkettetőportól. Ámde egy átlagfeleségnek átlag hat barátnöje, tizenkét közeli, huszonnégy távoli nőismerőse van, férfiban a duplája, haragosban és ellenségben a triplája. És végünk most egy átlagférjet...

REGULOW: Az esélyeinket vegyük, Mr. Herald, az esélyeinket!

HERALD: Helyes. Vázolom a fejleményeket. Először is hatalmas iramban megindul az illegális viszkettetőpor-gyártás. Bekapcsolódik az illegális nagykereskedelem. Megnyílnak az illegális elosztóközpontok. Jönnek a kiskereskedők, a viszonteladók; kialakul a a terjesztőhálózat, a csempészhálózat. Uraim! A viszkettetőporadagokat kidekazzák, tisztességtelen forgalmazók lisztrel vagy gipsszel keverik, következnek a leszámolások, uraim. (EGYRE LÁZASABBAN) Százezrek lesznek foglalkoztatva, a pénz eszevesztett forgásba kezd, és önöknek, Sir McOmega, nem lesz annyi szemük, ahány felé hunyni lehet, és nekünk mindnyájunknak nem lesz annyi számológépünk, amennyi az igazságos elosztáshoz szükségeltetik.

REGULOW: Gratulálok, Mr. Herald. Önnel együttműködni számomra külön műélvezet!

McOMEGA: És a viszkettetőport követően?

REGULOW: Yes, talán ezt is megbeszélhetnénk.

HERALD: Uraim, a közvélemény nagy dolog. A közvélemény szent és sérthetetlen. A közvéleménynek meg kell adni, ami az övé.

BETMAN: Ha szabad kérdezni, ön Mikulásra mit szándékozik adományozni a szent közvéleményének?

HERALD: Időt, hogy a viszkettetőport megeméssze. Időt, hogy felocsúdjon.

BETMAN: A mi jelszavunk tisztelt apósom mély mondása:

Az idő rövid — a pénz hosszú!

HERALD: Nos, a drága időnket azért nem fogjuk múzeumba letéteményezni. Mutatok önöknek egy újabb szépséges kilátást. En passante kilátásba fogunk helyezni újabb tilalmakat. De csakis kilátásba helyezni — meghozni sohase!

BETMAN: Akkor mi a haszon?

HERALD: Amit azért zsebelünk be, hogy ne hozzuk meg őket... Sir Regulow...

REGULOW: Parancsoljon velem, jó Heraldom.

HERALD: Nálunk Flamandiában ilyen alkalmakkor poharak kerülnek az asztalra és köszöntők röpdősnek a légtérben.

McOMEGA: Ó, igen! Betman! A kilencszázhetes évjáratút! Az eredetét.

BETMAN: Yes, Sir.

REGULOW: Uraim! A szónoklás nekem nem kenyerem. A szónoklás nekem kalácsom. Emelem poharam a szabad libretté sirályi boronaharmat dicsőségére és Clown szabad kikötőváros felvirágzására. Tökéletesen megszerkesztett, remekül bejáratott és jól megkent gépezetünk, melynek minden lend- és fogaskereke, szíja és csavarja káprázatos összjátékban fonódott össze, hadd dübörögjön az idők... (DÖBBENTEN) Ki ez a perszóna?

JULIA JUSTICIA: Ide! Ide döfjete!

McOMEGA: De Lady! Hölgyem! Asszonyom!

JULIA JUSTICIA: Nem vagyok Lady. Nem vagyok senki hölgye, sem asszonya. Julia Justicia vagyok, bitangok! És nem fogok élni veletek! Elárultatok alapeszméinket; megromlottatok, lassan, egyenként, ki-ki belül, titokban. Aztán, mikor észrevettétek, hogy mindannyian egyívásúvá fajultatok, összeesküdtetek, kiléptetek a porondra és ti lettetek...

McOMEGA: Orvost!

BETMAN: Már hozom!

JULIA JUSTICIA: ... ti lettetek a törvényhozó, az erkölcstelen erkölcs mérvadói...

REGULOW: Vegyék le a kendőt a szeméről, és kössék a szájára.

JULIA JUSTICIA: Nézzétek meg magatokat, nézzétek szem- (ELNÉMUL)

BETMAN: Uraim, Primárius doktor Corr Uptianus, a neves elmegyógyász.

REGULOW: Isten hozta, mélyen tisztelt professzor. Azt hisszük, ön, akinek zseniális koponyájában három tudós agya munkálkodik, egyetértene abban, hogy e hölgy további örökös lakhelye...

DR. UPTIANUS: Zárt intézet! Zárt intézet! Zárt intézet!

REGULOW: Uraim, miután egyetlen és utolsó felforgató ellenségünkkel is győzedelmesen megvívunk, nemcsak emelem, ürítem is poharscoole!

AZ ÜNNEPLÉS MEGSZAKAD: SZERZŐNK OTTHONÁBAN

A SZERZŐ: Lidérc! Távozz! Távozz tőlem!...

Ember! Tépelődő íróember!... Na, térjen már magához! Micsoda Hongkong! ...Már teljesen kihült a szobája... Itt van, persze hogy itt van... Nézze, a fotelje mellett a félbehagyott újságjai...

„A Duna apad; Bécsnél —6, Budapestnél —10, Újvidéknél —4 cm...”

„A belgrádi kerületi bíróságon befejeződött a Drasinover-ügy. A vádlott a bizonyítékok ellenére mindvégig tagadta a gazdasági államtitkok szándékos elárulását...”

„Élete kockáztatásával mentett ki az égő házból két kislányt meg egy aggastyánt...”

„Botrány Olaszországban — Megvesztegetett miniszterek...”

„A Piros Csizma vendéglő álarcosbálat hirdet...”

„A világon évente 25 millió ember hal éhen...”

„A bab literje 10—13 dinár, a kiscalamb párja... ...a kiscalamb párja... a kiscalamb párja...”

A SZERZŐ: Eh, nézzük, mi van a tévén.